

Iskaja
dvakrat na mesec
ter stane za vse
leto 1 K 60 vin.,
za pol leta 1 K.

Naročnina in inserati
blagovolijo naj se
poslata upravništvu
„Rodoljuba“ v Lju-
ljani, vse spisi in
dopisi pa uredni-
štvu „Rodoljuba“.

RODOLJUB

Za ostanila
plačuje se od štiri-
stopne petit-vrste
16 vin. če se enkrat
tiska; 24 vin. če
se 2krat, in 30 vin.
če se 3krat ali več-
krat tiska.

Pisma izvolijo naj
se frankirati.
Rokopisi se ne
vračajo.

18. štef.

V Ljubljani, dne 15. septembra 1904.

XIV. leto.

Vojna na Daljnem vztoku.

Podrobnosti o bojih pri Liaojangu.

Vsa poročila z bojišča se strinjajo o tem, da je v bitki pri Liaojangu padlo na obeh straneh nad 60.000 mož, od teh pa je bilo dobri dve tretini Japoncev. Japonski uradni viri cenijo rusko armado, ki se je nahajala v boju pri Liaojangu, na 184 pehotnih bataljonov, 128 konjeniških švadronov in 572 topov. V celem so imeli Rusi torej okoli 190.000 mož, dočim so jih imeli Japonci okoli 230.000. Velezanimivo je poročilo vojnega korespondenta londonskega lista »Times« o bojih, pri katerih je bil sam navzoč.

Japonci so neprestano naskakovali ruske pozicije, pravi poročevalec, ne da bi s tem dosegli drugega, kakor da so bili celi japonski polki do zadnjega moža uniženi.

Ko ste 4. in 6. divizija navalili na ruske utrdbe, ste bili z najtežjimi izgubami odbiti. Oku je naslednjega dne ob dveh popolnoči znova poskusil z naskokom zavzeti ruske pozicije, a zopet so bili celi polki potolčeni do zadnjega moža, predno so se še približali žičnati ograji. 5. japonska divizija, ki je operirala proti ruskemu levemu krilu, je imela nekoliko več uspeha, dasi je padlo 75% pionirjev, ki so si s sekuro v roki gradili pot skozi žičnato ograjo. Pa tudi tukaj so bili ob mraku ruski jarki prenapolnjeni z japonskimi mrtveci. Drugi japonski napad je podpirala tudi artiljerija. Bombe in granate so pokale, da se je tresla zemlja, in letele proti ruskim pozicijam, dočim so na ruski strani podzemne mine terjale svoje žrtve in pognale več japonskih kompanij v zrak. Japonci niso imeli nič več sreče, kakor popreje, niti za korak se niso približali svojemu cilju. Nato je Oku v tretjič navalil na ruske utrdbe, toda takisto brez uspeha. Drugi dan so Japonci viseli kakor zajci na žičnati ograji in v jarkih so bili nakopiženi mrtveci tri čevlje visoko.

Japonci so v četrtič hoteli navaliti na Ruse, a do tega ni prišlo, ker se je Kuropatkin že pred polnočjo umaknil s svojih sprednjih pozicij. 10.000 Japoncev je padlo, predno so se polastili prvih ruskih nasipov.

1. septembra se je zdelo, kakor da bi japonska armada brez vsakega posebnega odpora lahko zavzela Liaojang.

Ko so se pa 2. septembra približali mestu japonski voji, se je izka-

zalo, da je pričakovati še hujšega boja, kakor prejšnje dni. Pehota je prva naskočila ruske pozicije, a Rusi so ji s šrapneli zadali toliko izgub, da se ni mogla ganiti naprej. Nato je Oku pričel z grozovitim artiljerijskim ognjem. Granate in šrapneli so kakor toča padali na ruske pozicije, a tudi ruski topovi so sipali v japonske vrste smrt in pogin. Pravi napad so mogli Japonci izvršiti šele 3. septembra, ko so si ponoči nekoliko poboljšali svoje pozicije. Toda tudi ta naval je bil odbit z ogromnimi izgubami. Zopet se je razvil artiljerijski boj. Ob 10. uri je japonska artiljerija ustavila svoj ogenj in znova so japonski polki drli proti ruskim utrdbam, a tudi to pot so bile hekatombe človeških žrtv brez uspešne. Ob enajstih je pehota prenehala z napadom in pričel se je znova artiljerijski boj, kakršnega še ne pozna vojna zgodovina. Topovi so grmeli, vse je bilo zavito v nepredorni dim, ozračje je bilo prenašeno s smradom. Nakrat so še dva, trikrat zagrmel ruske baterije, nato pa je nastal molk — znak, da so se Rusi odločili zapustiti Liaojang. Kuropatkin se je sicer umaknil iz Liaojanga pred japonsko premočjo, a si je priboril sijajno zmago nad japonsko strategijo.

Toda boj še ni ponehal, še do večera so Rusi držali nasipe in Oku je izgubil še 20.000 mož, predno je zavzel te pozicije. Ob 3. uri zjutraj je japonska armada prodrla do železniškega mostu in zavzela Liaojang po petdnevih krvavih bojih, kakršnih svet izza amerikske državljanske vojne ni več videl.

Boj za Port Artur.

»Novi Kraj« v Port Arturju poroča z dne 3. t. m., da so Japonci 2. t. m. z veliko silo napadli trdnjavo, a so bili z ogromnimi izgubami odbiti. Največ so zopet Rusom koristile mine, ki so več japonskih kolon pognale v zrak. Nedavno so ruske obrežne baterije potopile japonsko križarko, ki je pred vhodom v pristanišče polagala mine. Ta vest, ki smo jo že včeraj kratko beležili, se torej potrjuje. Čuje se, da nameravajo Japonci sedaj z vso silo navaliti na fora Erlungšan in Kikvanšan na severovzhodni strani trdnjave.

»Kölnische Zeitung« poroča iz Petrograda, da so v Port Arturju našli veliko tajno kitajsko skladišče streljiva še izza kitajsko-japonske vojne. V skladišču je bilo 60.000 do 100.000 granat, več sto Kruppovih topov, ki so pa še vsi rabljivi, veliko število pušk in patron in velika zaloga smodnika prav dobre kakovosti. Ta vest zveni sicer precej neverjetno, vendar pa je najbrže resnična. Iz japonskega vira se namreč poroča,

da se je opazilo, da so krogle iz ruskih topov popolnoma podobne kitajskim projektilom in da so čestokrat te krogle opiljene, da so se mogle porabiti za ruske topove. Da torej rabi ruska posadka v Port Arturju kitajske projekte, je dognana stvar, vprašanje je le, ali se je res našlo ono tajno kitajsko skladišče streljiva, ali pa da Kitajci vkljub japonski blokadi dovažajo vedno in vedno novih živil in municije v Port Artur. Katera verzija je prava, se bode izvedelo šele po končani vojni.

Japonci so baje opustili namen se polastiti fora Ičan, ker so se prepričali, da bi ga, ako bi ga tudi zavzeli, kasneje ne mogli držati. V zadnjih petih dneh so Japonci zopet izgubili pri naskokih na trdnjavo 20.000 mož. V zadnjem času je japonska vojna uprava postala novih vojev pred Port Artur, da je štela oblegajoča armada 85.000 mož.

Japonci so 3. t. m. znova z vso močjo navalili na Port Artur, a tudi to pot se je napad ponesrečil. Mine so zopet terjale grozovite svoje žrtve. Podrobnosti o tem napadu priobčuje Reuterjev urad. Japonci so prodirali po dolini med Divizijsko in Dolgo goro. Rusi so že pred dvema tednoma celo dolino na poldrugi kilometer podkopali in v podkope položili mine. Na eksplozivne snovi so naložili kamenja in vse pokrili s prstjo. Ko so ponoči straže javile, da so Japonci pričeli z napadom in da so se obrnili tja, kjer so bile položene mine, niso Rusi izstrelili niti z enega topa, vse je molčalo, samo ruski projektorji so bili naravnani proti prodirajočim Japoncem, da je bil kraj katastrofe razsvetljen kakor podnevi. Ko so vse japonske kolone že dospete na polje, kjer so bile položene mine, so Rusi električnim potom provzročili, da so eksplodirale. Učinek je bil grozovit. Japonske puške in na kose raztrgani človeški udje so kar kupoma ležali na polju. Drugega dne so Rusi pokopali mrtlice. Japonske izgube se niso mogle dognati, ker nobeden padlih ni ostal cel, marveč je bil razstrgan na drobne kose.

Navzlic vednim neuspehom pred Port Arturjem pa še Japonci vendarle niso obupali, da se končno le polaste trdnjave. Največ preglavic jim dela herojičen pogum ruske posadke. Čim bi posadka klonila duhom, je usoda trdnjave zapečata. Zato si ničesar bolj ne žele, kakor da bi jeli Rusi v Port Arturju obupavati. Opetovano so že torej poročali, da je portarturška posadka že skrajno demoralizirana — no, pa to so bile dosedaj še vedno samo pobožne želje in bodo najbrže tudi to pot. Iz Tokija se namreč poroča: Po došlih vesteh je ruska posadka v Port Arturju popolnoma obupana in demoralizirana.

Ladje v pristanišču se niti ne zmejnijo več za japonske torpedovke in križarke, ki se vsak dan v svrhu rekognosciranja bližajo luki. Takšna rekognosciranja so dognala, da je »Sebastopol« baje nesposoben za boj in da so tudi vse druge vojne ladje manj ali več poškodovane.

Japonci so 2. t. m. zajeli več džunk z živili in streljivom in osem ladij z nevojaki, ki so iz Port Arturja bili namenjeni v Čifu. Rusi pred vhodom v luko baje nič več ne odstranjujejo min, iz česar se sklepa, da je rusko brodogradništvo namen, vnovič vdreti iz pristana! — O, te japonske želje!

Japonske izgube pred Liaojangom.

Uradno se poroča iz Tokija, da je japonska armada v bojih pred Liaojangom od 26. avgusta naprej izgubila 17.539 mož. Častnikov je bilo ubitih 136, ranjenih pa 464. Na desnem krilu je padlo 4866, v centru 4992, na levem krilu pa 7681 mož.

Pripomnimo, da v tem številu niso zapopadene izgube Kurokijeve armade, ki so bile, kakor je znano, najboljše.

Prav gotovo pa je tudi, da so japonske izgube dejansko najmanj polovico večje, kakor jih priznavajo Japonci, in najbrže bo število japonskih izgub — 60.000 mož, kakor jih navajajo privatni poročevalci, še najbolj zanesljivo.

Japonske izgube.

Po dosedaj znanih podatkih so Japonci v tej vojni že izgubili ogromno množino vojakov. Kurokijeva armada je do liaojanške bitke izgubila 28.000 mož, in sicer pri Kinlienčengu na reki Jalu 10.000 mož, v bojih na gorskih prelazih 2000 mož, v boju pri Thaonanu 21. junija 1500, v bojih 4. in 6. julija pri Gancjaci in Ufangnanu 6000, v boju 18. julija pa 8000 mož. Izgube Nodzujeve armade znašajo v treh bitkah 16.000 mož, to je pri Sjahotanu 1500, na Dalinskem gorskem prelazu 6000 in pri Simučenu 8000 mož. Največ izgub pa je imel general Oku — namreč 39.000 mož, in sicer pri Kinčovu 19.000, pri Vafankovu 7000, pri Kajčovu 4000, pri Dačičavu 7000 in pri Hajčengu 2000 mož.

V 13 bitkah so torej vse tri japonske armade izgubile 83.000 mož.

Položaj na mandžurskem bojišču.

Mnogo se je že naglašalo, da je položaj ruske armade na mandžurskem bojišču veliko bolj ugoden, kakor se splošno misli. Tega mnenja so sedaj tudi razni angleški listi. Tako piše »Daily Express«: Ruska armada se nahaja v veliko ugodnejšem položaju, kakor se v obče domneva.

Meyendorfova armada, ki šteje 42.000 mož, je namreč 12 milj južno od Mukdena zastopila generalu Kurokiju pot in ga uspešno zadržuje, da ne more prodirati proti severu. Kuroki je v sredo napal to rusko armado, a je bil z velikimi izgubami odbit. Tudi kasneje je še opetovano napal Meyendorfov voj, a vedno brez uspeha. Vsa ruska armada je že odkorakala proti severu, samo na jugu od Mukdena stoji še voj 12.000 mož, ki se pa nahaja v precej nevarnem položaju, zlasti ker so že vojaki, ki se že neprestano boré 5 dni in 5 noči, popolnoma utrujeni.

V zadnjih dneh se je zlasti junaško borilo rusko levo krilo, ki je ómogočilo, da se je mogel Kuropatkin v redu umikati, in uničilo vse Kurokijeve načrte.

Ruska armada obstoji iz petih kolon. Prva kolona je dospela v Tijeling in se tamkaj z veliko hitrostjo pripravlja na obrambo proti Japoncem. Druga kolona se nahaja na pol poti med Mukdenom in Tijelingom, tretja je utaborjena v Mukdenu, četrta je Meyendorfov voj, peta pa, ki obstoji iz gori navedenih 12.000 mož, pa stoji najbolj na jugu.

Ako se vname pri Mukdenu boj, se bodo na ruski strani z Japonci borili samo še zadnji voji. Največjo vlogo pri teh operacijah ima Meyendorfova armada.

»Daily Telegraph« poroča, da se sedaj na mandžurski železnici kuri samo z drvmi, ker se rudokopi tako v Vafantianu, kakor tudi v Jantaju nahajajo v japonskih rokah.

To poročilo pa ne odgovarja resnici. Rusi imajo namreč premoga za kurjavo na železnici še v izobilju. Vseučiliški profesor dr. C. Diener, referent vseh geologičnih del, tičočih se sibirské železnice, za Petermannove »Geographische Mittheilungen«, piše v »Neue Freie Presse«, da glavni premogokopi v ruski vzhodni Aziji, ki pridejo v prvi vrsti v poštev za sibirsko in mandžursko železnico, niso v Jantaju, marveč v pokrajini Usuri v bližini Vladivostoka in Sučanska. Tu se vsako leto nakoplje 300 do 400.000 ton premoga. Še bogatejši na premožu pa je otok Sahalin, kjer samo v Aleksandrovem v štirih rovih vsako leto nakopljejo 80.000 ton premoga. Iz teh podatkov je pač razvidno, da Rusom radi tega, ker Jantaj ni v njihovih rokah, še ne primanjkuje premoga.

Poročevalec »Daily Telegrapha« zatrjuje, da je Tijeling veliko bolj utrjen, kako Liaojang. Severnovzhodno in zapadno obklojajo Tijeling visoki hribi, ki stražijo vse komunikacije, na zapadu pa zadržuje reka Liao, da ruskih pozicij ni mogoče obiti. Zato se v Petrogradu splošno misli, da se na tem mestu vname druga velika bitka. Tijeling ima velikanske zaloge provijanta in municije. Sodi se pa, da Japonci ne morejo pred 3 tedni dospeti v Tijeling. V tem času pa že dospeta na bojišče 6. sibirski in 1. evropski armadni kor, na kar pa stopi Kuropatkin po svoji lastni izpovedi v ofenzivo.

Zadolženje zemljišč.

Inomost, 12. septembra. Na shodu nemških juristov se je danes razpravljalo tudi o vprašanju: »Ali je priporočati zakonite predpise za osvoboditev zemljišč dolgov in bremen ter določiti zadolžitvi gotovo mejo?« Poročevalec dr. pl. Grabmayr je izjavil, da bi obvezna meja zadolžitve pomenila usodno poseganje v gospodarsko svobodo. Pač pa je podal več nasvetov, kako bi se razbremenitev zemljišč kot zelo nujna izvedla v splošno korist. Posebno je nasvetoval, naj bi se vsa posojila kmetijstvu spreminila v anuitetne dolgove, ki jih ni smeti odpovedati.

Bolgarski knez na Dunaju.

Dunaj, 12. septembra. Med dunajskim in sofijskim dvorom je vladala že par let neka napetost, ki se je posebno poostriala, ko se je začelo vstaško gibanje v Macedoniji. Knez Ferdinand je zaman prosil za avdijenco pri cesarju Francu Jožefu na Dunaju in v Budimpešti. Da je sedaj cesar vendarle kneza sprejel, se pripisuje direktnemu vplivu angleškega kralja Edvarda. V avdijenci, ki jo je kralj dovolil knezu Ferdinandu v Marijinih varih, si je Ferdinand izprosil kraljevo posredovanje, sklicujoč se na to, da je knežja vlada na Balkanu storila vse za ohranitev miru. Kralj Edvard je knezovo prošnjo naznanil pismeno cesarju na Dunaj. Cesar se je posvetoval z grofom Goluchowskim, nakar se je knezova prošnja za avdijenco ugodno rešila. Pri avdijenci pa se baje niso razpravljala pereča politična vprašanja. Knez Ferdinand si je prizadeval cesarja prepričati, da hodi prave poti v svoji balkanski politiki ter si prizadeva zabraniti delovanje revolucionarne organizacije.

Dunaj, 12. septembra. Cesar je popoldne vrnil knezu Ferdinandu obisk v Koburškem dvoru. Zvečer je bila dvorna pojedina v Schönbrunn.

Parlamentarni položaj.

Dunaj, 9. septembra. Državni zbor se nikakor ne skliče pred drugo polovico meseca novembra. Pač pa se začne, kakor že znano, deželnozborsko zasedanje deloma že v začetku druge polovice tekočega meseca. Deželni zbori pa se ne skličejo vsi naenkrat, temuč v presledkih po skupinah. Za nekatere deželne zборе, posebno v južnih deželah, so njihovi deželni odbori sami prosili, naj se skličejo šele meseca oktobra. Med deželnimi zbori, ki se skličejo že v septembru, se imenuje v prvi vrsti gališki, ki mu je odmerjeno vsaj šesttedensko zasedanje, toliko gradiva se je nabralo. Tudi češki deželni zbor se skliče baje že 20. t. m. Agrarci so začeli obsežno akcijo, da bi se v deželnem zboru, pozneje pa tudi v državnem zboru obstrukcija opustila. Njihovo prizadevanje pa ostane najbrže brezuspešno.

Dogodki v Macedoniji.

Sofija, 9. septembra. Na Bolgarskem je začelo pojemati zanimanje za macedonsko gibanje. Trgovski in industrijski krogi, ki vsled neurejenega prometa s Turčijo trpe škodo, so vložili pri turški vladi prošnjo, naj odločneje postopa zoper revolucionarno agitacijo.

Carigrad, 9. septembra. Turška vlada taji, da oborožuje turško in kurdijsko prebivalstvo zoper Armence.

„Besni Mulah“.

London, 9. septembra. Angleška ekspedicija lovi že od 18. januarja 1902 v Somaliji takozvanega besnega Mulaha, ki ima močno število pristašev. Mulah zna tako spretno napadati angleške čete ter se jim zopet umikati, da je v teh dveh letih prizadjal Angležem toliko izgub kot velika bitka. V Londonu se zelo hudujejo nad neuspehi generala Egertona, ki je vedno obetal, da pošlje v najkrajšem času Mulaha v London. Mesto take pošiljatve pa je nedavno general naznanil v London, da so za letos vsled nastopivšega deževja nadaljne operacije proti Mulahu nemogoče.

Dopisi.

Iz Idrije. (Nemška kultura.) Pri tukajšnjem c. kr. stavbenskem uradu se je spopolnila meseca aprila t. l. služba zidarskega mojstra. Ker niso hoteli službe oddati domačinu, ki je v to popolnoma vsposobljen, dobil jo je neki nemški Štajerc, ki pa je vse poprej kot sposoben v obnašanju napram delavcem to službo opravljati, in v to hočemo navesti dokaze. Menili smo in čakali, da bode o tem človeku kaj omenil naš »Naprejš«, glasilo tukajšnjih socialnih demokratov, ali pa krščansko-socialni »Slovenec«, ki tako rada planeta po kakem domačinu, ako tudi ni nobenega prestopka zakrivil, temveč le svojo dolžnost storil, ako je kakega pijanega delavca od dela odvrnil. Pa seve, tujec je kaj drugega, posebno če je Nemeč, pred tem se mora rešpekt imeti, naj počne, kar mu drago, saj ga tako nobeden ne kontrolira. Ker smo pa videli, da se nobeden teh listov noče potegniti za delavce proti g. Pilsu, hočemo pa mi ž njim nekoliko poračunati. Ta gospod, ki uživa marsikake ugodnosti s strani erarja, katere pa drugi nima (brezplačne mobilije itd.), usoja si delavce pri njihovem delu zmerjati po »stari nemški navadi« s »Krainische rote Hunde, Esel, Trottel, Sauhunde, dummer Krainer« in z vsemi takimi cvetkami, ki rastejo na nemškem zelniku; pa to še ni vse! To človeče je tudi nagle jez in v svoji jezi ali navadi je toli ljubeznjiv, da delavce še klofuta in suje. Prizadeti so se baje že pritožili pri stavbenskem uradu, pa menda brez uspeha, ker še nadalje na delavcih opravlja telesna dela usmiljenja, meneč, da je med Zulufakri ne pa v Idriji. Da se to počenjanje z delavci s strani gosp. Pilsa enkrat za vselej prepredi, prosí se tem potom gosp. rudniškega svetnika pri stavbenskem uradu, naj on pouči tega človeka dostojnega obnašanja do delavcev (§ 6. služb. reda rud. paznikov), drugače bomo primorani, si drugej poiskati zadoščenja.

Domače in razne novice.

— **Ljubljanski škof** — **hotelir?** Škof Anton Bonaventura ni zadovoljen z oštarijo, ki jo ima v Ljubljani na imé svojega brata, in zato se hoče posvetiti hotelirstvu. Škof je kupil Fischerjev hotel v Kamniku. Kdo mu je posodil za to potrebni denar, nam ni znano, a na posodo ga je moral vzeti, ker s svojimi dohodki vsled ogromnih dolgov, ki jih ima, ne zmore take kupčije. Želimo škofu, da bi imel kot hotelir v Kamniku prav obilo dogodkov in da bi se z njimi ranžiral. Ako nas hoče služati, mu svetujemo: Kancelarja Šiško naj nastavi za hoteldirektorja. Mož se bo s servijeto na roki in s svinčnikom za ušesem izborno reprezentiral in vsakdo bo rekel: to je rojen

natakar. Kot »piccolo« bi bil posebno poraben dr. Lampe, kaplan Bukwitz iz Mokronoga bi bil izvrsten »esszeugputzer«, Miško Hrvat pa naj bi imel nadzorstvo nad ženskimi posli. S takimi močmi bi imel škof gotovo mnogo dobička.

— Kupčija z lurško vodo.

Pred kratkim so prišle v neko tukajšnjo trgovino tri kmetske ženice, katerim se je od daleč poznalo, da žive v taki revščini, da imajo komaj to, kar je za življenje neizogibno potrebno. Vendar je imela vsaka v svojem cekarju po 1/4 litra lurške vode. Ženice so povedale, da so morale za to brozgo plačati vsaka po 20 krajcarjev. Luka Smolnikar prodaja torej ničvredno vodo liter po 80 krajcarjev, dražje kot se dobi najboljšo namizno vino. Če že tako odere ubožne ženske, kako šele človeka, ki kaj premore. To je vendar skrajna brezvestnost in očitno sleparstvo. Ker pa se ne da tej umazani kupčiji narediti konca, vprašamo c. kr. davčno oblast, zakaj se ne zanima za to kupčijo. Davčna oblast nalaga vsakemu najmanjšemu kramarčku in najbornejšemu čevljarčku takih davkov, da mu kar kosti pokajo, medtem ko se čisto nič ne briga za ogromne dobičke, ki jih dela Luka Smolnikar z lurško vodo. Iz duhovniških krogov smo izvedeli, da je Smolnikar lani prodal okroglo 14.000 litrov lurške vode, kar mu je neslo 22.400 K dobička. Zakaj se ta kupčija ne obdavi? Znano je, da na celem Kranjskem ni dvajset duhovnikov, ki bi pošteno fatirali svoje dohodke, a vendar se jim davki odmerjajo po fasiji, medtem ko se drugim ljudem davki brezobzirno zvišavajo. Tu pa vidimo še velikansko kupčijo z lurško vodo in ta je neobdavčena.

— Konsumno društvo v Dolenji vasi pri Senožečah.

„Čin čin, bum bum bum, le stopite hitro vsi v konsum!“ — tako nekako so se glasile agitacijske besede senožeškega kaplana glede konsumnega društva v Dolenji vasi. Zanimanje za to društvo se je začelo že lansko leto, in največje dopadenje nad njim je imel omenjeni gospod. Ni se mogel vzdržati, da se ne bi tudi nekaterokrat obregnil v „Slovenec“ nad senožeškimi liberalci, češ, zdaj pa bo po vas; cela Notranjska bo v kratkem v klerikalnem taboru in senožeški milijonar je dogospodaril s svojim vplivom. Tudi dolenjevaškemu županu so se baje tresle hlače pred tem konsumom, zato se je odpovedal županovanju! Pa kaj? Gospod kaplan obrača, Dolenjevaščani pa obrnejo! Zadnji so vendarle začeli uvidevati, da jih konsum ne osreči, ter so enoglasno sklenili, istega opustiti, še prej, ko je začel delovati in tako so se gotovo rešili velike gmotne škode. G. kaplan, ali sedaj uvidite, da je bil vendarle mrtvorojeno dete dolenjevaški konsum? Čin čin, bum bum bum.

Kraška strela.

— **Klerikalci** — **politični pajaci.** »Gorenjec« je v svoji zadnji številki priobčil članek, v katerem je čitati med drugim tudi tole: »... Je že precej dolgo, kar nam je izročil somišljenik pesmarico neke uršulinske šole. Da je ista popolno nemška, nas ni še preveč osupnilo, ker drugega od Uršulink pač ni pričakovati. Ko smo pa knjižico malo

bolj natančno pregledali, smo ne malo osupnili, da je šolsko oblastvo dovolilo uporabo take pesmarice na avstrijskih šolah in posebno še na slovenskih. Naslov knjižice je »Neue Trutznachtigal; Müller und Wildmann«. Vsebina sestoji iz 55 nabožnih in 58 posvetnih pesmi. Med posvetnimi pesmimi je: »Das Deutsche treue Herz«, »Das Lied vom Feldmarschall«, »Unser Vaterland« (das deutsche), »Das Lied der Deutschen« itd. Na strani 103. pa se prične Karl Wilhelmsova »Die Wacht am Rhein«. Na strani 107. pa čitamo v pesmi »Des Deutschen Vaterland« takole: »Was ist des Deutschen Vaterland? — So nenne mir das grosse Land! — Gewiss ist es das Osterreich! — O nein, o nein... — Da cesarske pesmi ni, nam ni treba poudarjati. Sedaj pa prosimo pojasnila, kako je moglo c. kr. šolsko oblastvo dovoliti za avstrijske šole rabo take knjižice? Ko bi mi liberalci hoteli uvesti pesmarico s slično vsebino, ki bi bila le deseti del tako provokatorična, bi gotovi krogi skočili kar iz kože. In ravno to, da so klerikalci najvernejši oprode vlade, osobito tedaj, kadar se gre za oškodovanje slovenske narodnosti, omogoči, da se sme v uršulinski šoli rabiti taka pesmarica, kakršne ne bi dovolili niti šulverajnski šolici.

— **Zloraba „družbe sv. Cirila in Metoda.“** Pretečeni četrtek se je blagoslovil temeljni kamen otroškega vrta družbe sv. Cirila in Metoda na Jesenicah. Vestnost in taktnost aranžerjev bi zahtevala, da se da celemu slavju edinole narodni značaj. Temu pa ni bilo tako! Pod protektoratom »nadstrankarske« družbe sv. Cirila in Metoda je imela cela prireditev strastno klerikalno lice! Slavnostni govor je imel brezvestni in naduti »Daničar« Marinko, ki tudi to pot ni poznal najprimitivnejše strankarske dostojnosti. Vsa prireditev tudi sicer ni imela drugega namena kot zbuditi v ljudeh sovraštvo in gnus do liberalcev, osobito onega do neklerikalnih dijakov. »Daničarji« so se uprizarjali kot edinole »značajni« »demokratski« narodni junaki, drugo dijaštvo pa je nastopalo le kot cvet pijancev, cestnih barab itd. To so pač viški nesramne zlorabe družbe sv. Cirila in Metoda v umazane klerikalne namene! Protestujemo odločno proti temu in sicer zadnjič. Mi se napram družbi sv. Cirila in Metoda vedemo tolerantno in naši somišljeniki so njeni edini zanesljivi podporniki. Drugič bodemo brezobzirnostim odgovorili brezobzirno. Caveant consules!

— **Zakaj vera peša.** V Šenčurju pri Kranju so gotovo dovolj »pobožni« župljani, kar kažejo vsakokratne volitve. V nedeljo je bila tam napovedana gasilska slavnost z blagoslovljenjem gasilskega doma. Vse se je vršilo lepo in dostojno do blagoslovljenja. Ko pa bi bil moral priti župnik Kukl blagosloviti gasilski dom, se je zadržal nad odposlanci, da nima časa. Ob 4. ali 5. v nedeljo popoldne nima ta župnik za cerkveni obred časa! Najbrže je imel le »težke« noge ali pa je moral še kako puranovo bedrce od kosila obrati. Nevolja nad toliko župnikovo zanikrnostjo je v celi župniji splošna, kar seveda utruje vero.

— **Kje se vzgajajo „deutsche Priester“?** Kočevski tehant ima svoj listič »Gottscheer Bote«, v katerem se vojskuje zoper Pročodrimovce. Zadnjič je »Gottscheer Bote« med drugim tudi povedal, da se v ljubljanskem semenišču vzgajajo »deutsche Priester«. To kočevskemu dekanu že verjamemo, saj slovenskega narodnega duhovnika to semenišče že davno ni nobenega več vzgojilo.

— **Dogodki v Ricmanjih.** Iz Ricmanj pišejo: V četrtek na praznik Malega Šmarna vršil se je v Ricmanjih zopet civilen pogreb 75 let starega moža, ki je bil nekdanji ricmanjski cerkovnik. Sprevod je vodil vaški župan Ivan Berdon ob asistenci obeh cerkvenih starešinov in vseh dvanajst srenjskih odbornikov, ki so nosili goreče sveče. Med sprevedom je svirala domača godba. Ker je bil praznik, je bila na sprevedu ogromna množica naroda iz sosednjih vasi zlasti iz tržaške okolice. Gotovo je bilo tega dne v Ricmanjih nad 2000 ljudi. Red je bil navadno vzoren, sedaj ne prihajajo ob takih prilikah več orožniki, čemu tudi? Ta pogreb je bil že trideseti, ki se je vršil civilno, odkar je ukazal tržaški škof, Nemeč Nagl, z bajoneti razgnati tukajšnje staroslovensko cerkveno občino ter zapreti obe tukajšnji cerkvi in oba zvonika; da ta vzorni škof, ki nas tako »ljubi in se za nas briga«, je bil tako malenkosten, da je ukazal zapreti celo lesen mrtvaški križ in mrtvaška nosila, ki so lastnina občine.

— **Pokroviteljstvo sadne razstave v Radovljici** je prevzela c. kr. kmetijska družba kranjska ter bo odslej naprej vodil v družbenem imenu vsa strokovna dela te razstave gospod potovalni učitelj F. Gombač. Kmetijska družba nujno prosi vse sadjarje-strokovnjake v deželi, da brez odlašanja takoj pri glase svoje sodelovanje in koristnemu podjetju na ljubo z vsemi silami pripravljajnega odbora zasnovano delo. C. kr. kmetijska družba se za trdno nadeja, da vsi poklicani krogi še v zadnjem trenutku ne odrečejo pomoči razstavnemu odboru, ki je pod uglednim častnim predsedništvom gospoda okrajnega glavarja pl. Detele. Otvoritev razstave je v soboto, dne 17. t. m. dopoldne ob pol 11. uri.

— **Umrl je v noči od 8. na 9. t. m. posestnik in občinski odbornik v Bučki, Fran Kapler.** Pokojnik je bil zvest prištast narodno-napredne stranke. Klerikalci so ga zaradi tega ob času deželnozborskih volitev neusmiljeno preganjali in mu prizadjali veliko škodo, ali on je vse voljno pretrpel, ker je vedel, da se gre za sveto stvar. V Bučki bodo pokojnika težko pogrešali, posebno zdaj, ko se bližajo občinske volitve, kajti Kapler se je pri vsakih volitvah mnogo trudil in ljudje so ga tudi radi slušali.

— **Spomenik kmetске zabitosti** je novi zvon pri D. M. v Polju. Kakor smo že poročali, stane ta zvon 19.000 K, — vstevši profit, ki ga je vtaknil fajmošter Kolar v svoj žep kot provizijo. Teh 19.000 K so seveda zložili kot brumni klerikalci in znameniti šnopsarji znani Marijopoljci. Zdaj ko so zvon plačali, jih je pa fajmošter razveselil z naznanilom, da bo moral plačati 50 kron, vsak kdor bo hotel, da se mu s tem zvonom zvoni. Ta farška požrešnost je že taka, da je kar groza.

— **Občinske volitve na Dvoru.** Piše se nam: Dne 10. t. m. so bile občinske volitve v drugič. Da so bile prve razveljavljene, je kriv g. vladni svetnik Friedrich, ki je imenike v nepostavni dobi še popravljal.

Pri prvi volitvi, ki se je vršila v oktobru lanskega leta, zmagala je naša stranka, pri tej volitvi je zmagal žužemberski kaplan Zavbi. Volitev se je vršila prav mirno. Kaplan je prignal svojo čredo, dekan zopet svojo; kar s kočijami so privražali vsake vrste ljudi. Kmete so dobili s tem, da so zabavljali na sedanji odbor, češ, če bo ta odbor, bodo vsem kmetom grunti prodani. Kaj je vendar storil sedanji odbor hudega? Nič drugega, kot to, da je na ukaz c. kr. okrajnega glavarstva v proračun postavil malo svoto za razširjenje šole. Naklada se je tedaj za nekaj zvišala. Veseli nas, da so zdaj izvoljeni možje, ki pravijo, da ne bo treba naklade, in šola se bo vseeno dozidala. Zakaj nam niste tega prej povedali? Vsi bi bili glasovali za take možje. Tretjerednice so dale tudi pooblastila, misleč, da se gre za vero. In naš župan Miha Mirtič, katerega smo mi volili pred štirimi leti za župana in kateri je pri prvi volitvi še stal na naši strani, hotel se je ovekovečiti stem, da je preskočil v nasprotni tabor, ter kot tak poveljeval s pomočjo kaplana proti naši strani. Mirtič se je s tem pokazal pravi značaj-veternik. Farovski pa niso nič kaj veseli svoje zmage, ker vedo, da bo volitev zaradi pre mnogih nedostatkov zopet ovržena. Proti volitvi bo najmanj deset pritožb. Klerikalci so z raznimi nedopuščenimi sredstvi zmagali. Nevedno ljudstvo so naglali z raznimi grožnjami skupaj, a do prihodnjih volitev bo ljudstvo že previdelo, da ni greh voliti prosto. Ta volitev je bila igrača in nič drugega. Pokazala pa je, da je še nekaj mož, ki se ne vdajo, tudi če se jih straši z Belcebubom. Pri vsi ti stvari je tedaj le ta nesreča, da je neka tretjerednica skoro znorela. Drugače pa ostane še nekaj časa stari odbor in značaj Mirtič bo še vladal občino, če pa njega ne bo doma, bo pa kar Reza podpisala, ker je I. svetovalec padel v nemilost. Pri ti volitvi smo v starem plavžu toplili zlato rudo, ter dobili nekaj čistega zlata še več pa žindre.

* **Kako živi car.** Sedanji ruski car Nikolaj II. vstano navadno že ob 6. zajtrkuje na angleški način preka-jeno meso z jajci, kruh s surovim maslom, marmelado in čaj. Car in carica sploh negujeta angleške običaje: razgovarjata se angleško, huhinja je angleška in na angleški način se vrši vzgoja otrok. Po zajtrku si zapali car težko havano in kadi potem nepretrogoma ves dan, neglede na to, da je bil od zdravnikov že večkrat opozorjen na škodljivost kajenja. Ob 9. zjutraj je že pri delu in gre vsak dan skozi njegove roke do 500 vlog. Kosilo je bolj bogato kakor zajtrk. Pri kosilu se govori angleško in je razgovor neprisljen, ker ruski strežniki ne razumejo angleščine. Nato se car nekaj ur razvedruje Pri dineju je pet do šest jedil in je navadno povabljenih šest do osem oseb. Pri dineju car rad igra rusko igro »vint«. Carica priredi tudi večkrat glasbene večere in igrata car in carica skupno na klavirju. Ob 11. zvečer gre carska družina navadno k počitku. Carica tudi večkrat čita carju »Times« ali kak drug angleški list in roman.

* **Sovrašstvo pri živalih.** Domače in divje živali ne pokazujejo le odločne naklonjenosti za gotove osebe in močne mržnje nasproti drugim osebam, ampak se nahaja večkrat pri gotovih plemenih tudi sovrašstvo proti drugemu plemenu. Najznamenitejši slučaji so pri tem oni, ki so prirojeni. Strah gotove slabeje vrste pred svojimi naravnimi sovražniki se prikazuje v taki meri, da ga občutijo celo ravnokar rojeni mladiči. Vse goveje čede sovražijo pse že po naravnem nagibu. To mora izhajati še iz časa pred stotinami let, ko so bile divje čede vedno v nevarnosti, da jih raztrgajo divji psi ali volkovi, ki so se plazili okolu čed ter z gladnimi očmi čakali priložnosti, da so odnesli tele, ki si ni moglo pomagati. Kako živita pes in mačka, je znano. Pri domačih mačkah je to brez-

dvomno prirojeni nagon, katerega začetek se more še dandanes dokazati pri njenih večjih sorodnikih. V Indiji ima tigar globoko v gozdih svoj brlog in mladi naraščaj ima le malo sovražnikov. Ako sta prišla medved ali tigrova mačka slučajno mimo tega brloga, tedaj se hitro umikata. Dvomljivo je, da bi celo velikanska kača motila mlade tigrčke. Toda tolpe divjih psov se ne boje, ti bi v vsakem slučaju pomorili in požrli mladiče ter napadli tudi mater, ako bi se tedaj vrnila. Tigrovka vse to dobro ve, ve tudi, da, ako bi v slučaju uničila tudi 10—13 psov, bi jo drugi vendarle zgrabili in strgali z nje meso, če bi tudi sami poginili. Taka tigrovka opazuje v jetništvu volka, ne da bi kazala nevoljo, toda gorje psu, ako bi se ji približal, in če ga tudi ne more zgrabiti, vendar kaže svoj srd s tuljenjem oziroma z divjim stresanjem kletke. Leopard, ki živi mnogo na drevesih ter lahko beži pred napadi divjih psov, nima tega instinktivnega sovrašstva, četudi bi bil pes zanj dober grizljaj. To zopet dobro vedo psi, ter se boje mačk, živčih na drevesih, dočim napadajo tigre in druge mačke, živče na zemlji. Opice in tudi drugi živali sovražijo črne. Pripoveduje se, da ko so črni Somali prišli v London v zoologični vrt ter so se tam pokazali v zgradbi levov, so ti kar besneli in tulili. Opice so se prestrašile ter se jezile, antilope so postale nemirne in še celo pri flegmatični divji govedi se je pojavila neka razdraženost. Takoj so spoznale svoje naravne sovražnike, te črnokožnate ljudi, ki so njih pleme stotine let preganjali in lovili po gozdovih. Ptič poginja večkrat samega strahu, papige in opice se čestokrat onesvestijo. Nahaja se več slučajev naklonjenosti oziroma mržnje med živalmi, ki so nam neumljivi, kakor kažejo tudi ljudje nespametne, toda nepremagljive predodke proti mačkam, mišim, gosenicam, kačam itd. Zakaj se n. pr. konji tako boje kamel? Za medvede in druge živali se konji večinoma ne brigajo, toda že vonj ene kamele, ki je šla pred nekoliko časom mimo, zadostuje, da postanejo konji trmasti in nepokorni. Konji se ložje privadijo slonov, nego kamel. Celotni živali, ki so si sicer v sorodu, se večkrat zelo sovražijo med seboj. Psi preganjajo silno radi lisice in volkove ter jih more s tako razkačenostjo, kakor je v njih ne provzročajo jeleni in košute.

* **Otroški zajtrk.** Slaven zdravnik se je čestokrat izrazil in drugi znamenitni higieniki so mu pritegnili, da otrokom pod 14 leti ni dajati zrnate kave. Ta ima, kakor znano, strup, ki jako škoduje delovanju srca, živcem in želodecu, takozvani kofein, čigar še enkrat tolika množina, kakršno ima čaša močne črne kave, že utegne provzročiti smrt. Vendar pa se še zmeraj toliko mater neče odločiti, da bi zrnato kavo vsaj za male otroke odpravile z domače mize. Najzornejša pijača bi bila pač čisto mleko, toda izkušnja uči, da ga otroci ne pijo vedno radi in da ga le prav malokdaj morejo uživati dalje časa. Zato pa je Kathreinerjeva Kneippova sladna kava najprimernejši nadomestek. Zaradi milega okusa, ki je podoben kavinemu okusu, jo otroci pijo jako radi in vrhutega je celo otrokom v najnežnejši dobi koristna, lahko prebavna, redilna in krvotvorna. Bila bi dolžnost vsaki materi, da otroke izza prve mladosti navadi le zdrave, okusne Kathreinerjeve Kneippove sladne pijače in jim daje samo to. Seveda je treba pri nakupovanju vselej paziti, da dobi pristno Kathreinerjevo kavo, ki se sme prodajati samo v izvornih zavojih z varnostno znamko »Župnik Kneipp«.

* **V Benetkah vlada čudna praznovera,** da je v hotelih ona soba posebno srečna, kjer je umrl kak gost.

* **Nevrjetna vztrajnost Japoncev** na sedanjih marših se more razložiti s tem, da so Japonci že z mladega navajeni prav globoko dihati. To napravi močna pljuča. Japonska močna pljuča zmagujejo Ruse.

Revolucijska pesem v Vatikanu. Iz Rima poročajo, da je te dni neki profesor izvajal razne glasbene točke v privatni knjižnici »sv. očeta« — papeža na fonografu. »Sv. oče« je najprvo občudoval umetno sestavo govorečega stroja, potem pa izrazil željo, da bi rad slišal en komadič. Fonograf se ni dal prositi. Kratko navijanje s kjučem, krik, krak ... šumenje, kakor da bi se kaj cvrlo v ponvi ... rrr ... Vsi pogledi so bili uprti v »sv. očeta«, papež pa je zrl fonograf. O krvava ironija — fonograf je začel udarjati marzelezo! To ni bila hudobnost, ali revolucionarna upornost vrlega stroja, temveč bila je le pomota g. profesorja. Le ta je vložil napaden valček in fonograf je pel, kakor da bi stal pred rdečimi in revolucionarnimi socialisti. Seveda so puntarskemu fonografu takoj izbili njegove vstaške misli — spremenili so valček in fonograf je ponižno pel papeževo himno. Papež je odpustil puntarskemu stroju smrtni greh ter je dovolil, da je zaigral še nekatere nedolžne in posvetne pesmi. Marzeleza v Vatikanu! Človek se mora v resnici smejati. Zakaj bi se to ne uresničilo v Vatikanu? Zakaj ne bi nekega dne mesto papeža in njegovih evnuhov pel narod v »svetih prostorih« revolucionarno pesem, ki bi narodom oznanjevala, da je konec vrah in habjejevstva na svetu?

Potrpežljiv voznik. Bogataš William Dragg je celo med svojimi rojaki razupit kot čudak. Lansko jesen se je hotel nekega dne voziti za zabavo s svojo ladjo po morju ter si je naročil voz, da ga popelje do pristanišča Brighton. Vozniku je velel čakati, ker je nameraval se samo eno uro voziti. Zrak je bil čist, sapica prijetna in Williamu je vožnja tako ugajala, da je takoj sklenil, ostati na morju ter se voziti okoli sveta. In kaj je storil voznik? Čakal je. Ves dan, tudi prihodnje dni se ni ganil z mesta. Le za dovoljenje je prosil, da si sme nekako pojato postaviti zase in za konja v obrambo pred dežjem. Leto je že minulo, voznik je še vedno čakal. Sedel je na pragu kolarnice, kadil pipo ter d'žal v roki bič. Tudi konj je bil vedno opravljen ter se je čimdalje bolj debelil od stanja. Tedaj pa se je vendar le naznanilo, da pride Draggsova ladja s potovanja okoli sveta. Prva oseba, ki je stopila pred Draggso je bil čakajoči voznik. William se ni prav nič začudil. »Dobro, koliko znaša?« je vprašal voznika. Voznik je izvlekel skrbno pisani račun, ki je znašal nad 50000 frankov. William mu je takoj podpisal nakaznico na banko. Potem je velel vozniku, naj ga pelje do hotela. Ko je hotel oditi v hotel, prijel ga je voznik: »In pa vožnja?« — »Saj res«, in dal mu je še dva franka.

Slab spomin. Vsled slabega spomina moral se je nedavno na harlemskem sodišču v New Yorku zagovarjati Avgust H. V. Corey, kateri ima eno soprogo več, nego je postavno dovoljeno. Corey trdi, da ima le vsled slabega spomina dve ženi, kajti ko se je v drugič oženil, je svojo prvo soprogo pozabil. Njegova druga soproga je Annie Helfrich, 19 let stara. Soproga št. 1 je stanovala dosedaj pri njem v Brooklynu. Ona, kakor tudi soproga št. 2 sta bili pri obravnavi. Tožiteljica je soproga št. 1, katera je stara 39 let. Obe sta izven sebe, gospa št. 1, ker jo je Corey ostavil in št. 2, ker se je Corey z njo oženil. Corey je bil svoječasno vojak. V marcu 1900 se je poročil s svojo prvo soprogo. Leto kasneje je odšel k vojakom in je dva meseca nato dezertiral. Radi tega so ga zaprli in obsodili v triletno ječo, toda vsled priprošnje soproge so ga kmalu opustili. Mesto pa da bi se vrnil k ženi, ostal je ob Pacifiku, se tam zaljubil v neko deklico, »napumpal« njene očeta in ušel. V marcu prišel je v New York in v juliju, ko je nekoč sedel v Centralnem parku, spoznal se

je s svojo soprogo št. 2. Dvajset minut potem se je z njo poročil, živel z njo dva dni in potem poiskal soprogo št. 1. Obravnavo so preložili na kasnejšo dobo.

Zopet eden. Čikaški dnevniki so prinesli dolge razprave o nebeškem agentu J. A. Ryanu, rimsko-katoliškem duhovniku, katerega je neki strojevodja Illinos Central železnice tako pretepel, ker je imel grešno razmerje z njegovo soprogo, da so morali blagoslovljenega grešnika prepeljati v bolnico. Stvar je bila približno tako-le: J. A. Ryan je baje tako lep človek, da so vse čikaške trojke kar norele za njim. Torej ni čuda, ako je po znani jezuitski morali premetil tudi omoženo žensko. Nekega lepega dne v mesecu avgustu je imel s svojo ljubico, soprogo železniškega strojevodje mal prepriček, čigar posledica je bila, da je s pestmi njene lepe, črne oči spremenil v grde. Tako zaznamovana žena se ni upala domov, odšla je na dom svoje matere. Zaljubljeni far ni vedel, da je ljubica njegova ostavila dom svojega moža in pisal ji je pisemce — »golobičica moja, srce moje, odpusti mi! Vrni se zopet v moje naročje« — ki je prišlo v roke nje možu. Mož spravi list, gre najprvo iskat žene, katero je našel še s zateklimi očmi. Žena mu je hotela vzeti list, edini dokaz svojega grešnega razmerja, toda zaman. Mož jo je porinil od sebe ter šel iskat zapejljiveca — farja ter je krepkimi železničarskimi pestmi tako premlatil »žegnane« farške kosti, da so morali farja takoj odvesti v bolnico. Škof Muldum je blagoslovljencu zapovedal, da naj pobere šila in kopita ter odrine iz njegove škofije. Ryan si ni dal tega dvakrat povedati. Odšel je, z njim je pobegnila tudi lepa črnooka grešnica, zajedno je pa vzela s sabo 1200 moževih tolarčkov. Mož pa toži sedaj na ločitev.

Loterijske srečke.

Dunaj, 10. septembra.	79, 1, 43, 48, 77.
Trst, 3. septembra.	17, 62, 32, 73, 65.
Praga, 24. avgusta.	5, 77, 27, 37, 29.
Linc, 3. septembra.	43, 76, 15, 48, 29.
Gradeo, 10. septembra.	6, 90, 23, 84, 48.
Brno, 3. septembra.	76, 71, 27, 84, 40.

FRANC JOŽEFOVA GRENČICA

„pravzaprav reprezentant grenčič“.
(V. medic. odd. splošne bolnice na Dunaju.)

Šunka

s kožo 1 gld., brez kože 95 kr., brez kosti s kožo 1 gld 10 kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavina brez kosti 45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunke 1 gld. 20 kr. Ogrska la salame 1 gld. 70 kr., salame á la ogrske trde 1 gld. 50 kr. kila. Velike klčbase po 20 kr. — Pošiljam le dobro blago od 5 kil naprej proti povzetju

Janko Ev. Sirc v Kranju.

Zmešane lase

kupuje po najvišjih cenah in plača bolje nego vsaka zunanja firma

Ludovik Businaro

v Ljubljani, Hilšarjeve ulice št. 10.

Nabiralce las opozarjam s tem uljudno na svojo firmo.

2551-2

Oklic

A 170/4
13

s katerim se išče dedič, čigar bivališče je neznano.

C. kr. okrajno sodišče v Kamniku naznanja, da je umrl dne 25. februarja 1904 v deželni bolnici v Sarajevu l. Gavtroža, zapustivši naredbo poslednje volje, v kateri je postavil za dediče svoje sorodnike.

Ker je sodišču bivališče edinega zapustnikovega brata Franceta Gavtroža, ki je bil dlje časa čevljarski pomočnik v Stobu pri Domžalah, neznano, pozivlja se taisti, da se v enem letu od spodaj imenovanega dne pri tem sodišču javi in zglašuje za dediča, ker bi se sicer zapuščina obravnavala le z glasivšimi se dediči in z njegovim postavljenim oskrbnikom g. dr. Alojzij Krantom, odvetnikom v Kamniku.

C. kr. okrajno sodišče v Kamniku

oddelek I., dne 26. avgusta 1904.

Regally.

Red Star Line Rdeča zvezda *

V Ameriko!

Antwerpen Hitra in varna vožnja z moderno opravljenimi novimi brzoparniki te solidne

družbe pri poštenih in snažnih postrežbi. Natančen zanesljiv pouk in veljavne listke po

New York

Philadelphia

70 gl. za železnico in barke

dobite v 978-17

Kolodvorskih ulicah št. 41

od južnega kolodvora na desno.

Za zastopstvo „RDEČE ZVEZDE“

Ivan Nep. Resman.

Zarezane strešnike

vštricne (Strangfalzziegel) in francoske (gepresste Falzziegel)

Zidarsko opeko, cement roman in portland glinaste peči in štedilnike plošče za tlak šamotne in cementne

kakor tudi

vse drugo stavbinsko blago

ponujajo po najnižjih cenah v poljubnih množinah

F. P. Vidic & Comp., Ljubljana.